

Lill Mansell

BAZAR

Kaikkien aikojen häät

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Kaikkien
aikojen
häät

BAZAR

1. painos
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *The Wedding of the Year*
Copyright © 2024 Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-495-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Vuonna 2023 minusta tuli sekä onnellinen anoppi
että hulluuntunut mummi, joten keille muille voisin
tämän kirjan omistaa kuin Lydialle, Arthurille ja
suloiselle pikku lapsenlapselleni Jessica Abigailille?

Rakastan suunnattomasti teitä kaikkia!

Taivas varjele, se oli hän. Se todella oli hän.

Hetki sitten Lottie oli ihaillut paikaltaan penkinpäässä kirkon keskivaiheilla värikkäistä lyijylasi-ikkunoista tulvivaa kirkasta auringonpaistetta ja hengittänyt lämpimän kiven, vanhojen Raamattujen ja mehiläisvahan tuoksua. Sitten hän oli kuullut naurua, joka oli saanut käsivarren hennot ihokarvat nousemaan pystyyn.

Ei voinut olla, ei varmastikaan. Se ei vain ollut mahdollista. Mutta hän tiesi silti, kuka nauraja oli. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkin hän yhä tunnistaisi tuon naurun missä tahansa.

Lottie suoristautui, kurotti kaulaansa kuin kurki ja kallisteli päätään puolelta toiselle nähdäkseen koristeellisen hattumeren ohi. Hän haravoi katseellaan kirkon toisella puolella olevia penkkirivejä, kunnes näki vilauksen miehen takaraivosta. Senkin hän tunnisti heti.

Max Farrell. Kummallista. Kun hän oli viimeksi nähnyt Maxin, kumpikin heistä oli asunut Oxfordissa... kunnes oli tapahtunut se, mikä oli saanut Maxin isän kiidättämään perheensä Irlantiin. Ja tässä he nyt kolmetoista vuotta myöhemmin olivat, molemmat häävieraina yli kolmensadan kilometrin päässä Oxfordista.

Ohoh, tuntuipa oudolta nähdä taas Max.

”Ketä sinä katsot?” Lottien vieressä istuva Hannah oli huomannut ystävänsä katseen pysähtyneen johonkuhun. ”Näitkö jonkun, jonka ulkonäkö miellyttää?”

”Jonkun, jota en ole nähnyt vuosiin.” Lottie ei saanut katsettaan irti. Max jutteli parin airueen kanssa, jotka selvästi tunsivat. ”Tiedätkö yhtään, missä yliopistossa Cameron opiskeli?”

”Hmm... hetkinen, hän taisi mainita sen kerran. Olikohan se jossain Skotlannissa? Samassa paikassa, jossa prinssi William tapasi Katen?”

”St Andrewsissa.” Lottie nyökkäsi – se sopi kuvaan. Hän oli kuullut puskaradiosta, että Max oli valmistunut sieltä. Freyan sulhanen Cameron oli ilmeisesti kutsunut häihin useita vanhoja yliopistokavereitaan. Ja vaikutti siltä, että Max oli yksi heistä.

Lottie ei nähnyt tästä kulmasta kovin hyvin, sillä edessä oli taidokas vaaleanpunaisista ja kermanvalkoisista ruusuista ja idänliljoista koostuva kukka-asetelma, mutta mies oli Max – hänellä oli edelleen samanlainen ruskettunut iho ja leveä hymy, samanlaiset tummat silmät ja korkeat poskipäät... no, tietysti ne olivat yhä korkeat, tuskin hän niitä olisi madalluttanutkaan. Yllään hänellä oli tummansininen puku ja valkoinen paita, mutta sen enempää Lottie ei paikaltaan nähnyt.

Mutta heti kun vihkiseremonia olisi ohi, hän voisi ilmoittaa itsestään...

”Kuka se on? Tuo kaljupääkö?” Hannah tönäisi Lottieta. ”Vai tuo, jolla on violetti solmio?”

”Heistä vasemmalla oleva mies.”

”Ooh, aika namu, sanoisin. Onko hän joku eksäsi? Häissä on aina kiva törmätä entiseen poikaystävään, varsinkin kun

kaveri on noin timmi.” Hannah osoitti Lottien tulipunaista silkkipimeä ja jatkoi hilpeästi: ”Ja hyvä, että näytät itsekkin aika kuumalta.”

Totta. Lottien kokemuksen mukaan eksiin törmäsi yleensä silloin kun päällä oli löysä T-paita, jonka rintamusta pitkin oli valunut jäätelöä, tai silloin kun hiukset olisivat kaivanneet pesua ja säärakarvat sheivausta, mutta ei ollut ehtinyt tehdä kumpaakaan. Tosin... ”Hän ei ole entinen poikaystävä. Me olimme vain koulukavereita.”

Se oli totta, vaikkakaan ei koko totuus. Kokonainen mahdollisuuksien maailma oli ollut tulla joksikin suuremmaksi... kunnes oli tapahtunut se, jonka kumpikin oli tiennyt muuttavan kaiken.

Siihen kaoottiseen tarinaan Lottie ei kuitenkaan aikonut nyt mennä.

”Aina parempi. Ehkä nyt on aika katsoa, mitä olette menettäneet. Kuule, jos olisin sinkku, yrittäisin häntä itse. Hän on kertakaikkisen upea.”

”Öhöm”, tokaisi Jerry. ”Istun tässä vieressäsi, jos olet satunut unohtamaan.”

”Ikään kuin voisin, muru.” Hannah puristi rauhoittavasti sulhasensa kättä, nojautui sitten uudestaan vasemmalle ja kuiskasi äänekkäästi Lottielle: ”Sanon vain, että tuo sinun kaverisi näyttää siltä kuin olisi loistava suutelijä.”

”Olen edelleen tässä”, Jerry muistutti hyväluontoisesti.

”Sinun pitäisi mennä moikkaamaan häntä!” Hannah jatkoi.

Lottie vaihtoi asentoa puupenkillä, joka oli ajan myötä kulunut sileäksi, ja katsoi kelloa. Se oli viittä vaille kolme, ja vihkiseremonian oli määrä alkaa näillä hetkillä. Sitä paitsi hän ei halunnut kohdata Maxia muiden edessä – voisi hyvinkin

olla, ettei tämä olisi tuntevinaan häntä. ”Menenkin, mutta vasta sitten kun olemme poistuneet kirkosta.”

”Silmäsi ovat silkkaa sähköä.” Hannah oli ärsyttävän tarkkanäköinen. ”Ehkä hän ei ole eksäsi, mutta jotain sinä jätät kertomatta.” Hannah katsoi Lottietä kulmakarvat koholla. ”Luulen, että teidän välillänne on ollut jotain. Milloin tapasit hänet ensimmäisen kerran?”

”Milloin sinusta on tullut noin utelias?” Jerry kysyi hänen toiselta puoleltaan.

”Synnyin uteliaaksi. Kerro nyt”, Hannah patisti. ”Anna tulla.”

”Hyvä on.” Lottie kohautti olkapäitään. Oli vaikea näyttää tyynenviileältä, kun oli sisimmässään aivan hermona. ”Tapa-simme ensimmäisen kerran, kun olin kuuden.”

”Voi, miten suloista.”

”Se voi kuulostaa suloiselta, mutta usko pois, sitä se ei ollut.”

Ensitapaamisen muisto ei ollut haalistunut Lottien mielessä vaan pikemminkin kirkastunut niin, että hän muisti jokaisen yksityiskohdan yhtä selvästi kuin kaikki olisi tapahtunut vasta eilen. Hän oli ollut silloin lähes seitsemänvuotias, syntymäpäivään oli ollut vain pari viikkoa, ja Max oli ollut aivan liian itsevarma siihen nähden, että oli ensimmäistä päivää Ashley Roadin alakoulussa, kun taas Lottie oli ollut siellä *iäisyyden*.

Opettaja oli istuttanut Maxin hänen viereensä ja käsenyt hänen huolehtia pojasta, näyttää paikkoja ja vastata tämän kysymyksiin, mikä oli saanut hänet tuntemaan itsensä tärkeäksi. Mutta opettajan lähdettyä heidän luotaan Max oli ilmoittanut ensimmäiseksi: ”Mun kaverilla oli lemmikkihiiri,

jonka nimi oli Lottie.” Ja sitten Max oli vetänyt kasvoilleen hiirimäisen ilmeen, mikä oli saanut Lottien ensin hämmennyksen, sitten raivon valtaan ja tiuskaisemaan: ”Mun kaverilla taas oli Max-niminen sika, ja se oli yhtä ruma kuin sinä.”

Silloin Max oli katsonut häntä säälivästi ja vastannut: ”Toi ei vaan ole totta. Keksitty juttu.”

Ja siitä päivästä lähtien heidän kaveruutensa oli jatkunut samanlaisena kuin oli alkanutkin. Maxista oli ollut kiva kiusata häntä aina tilaisuuden tullen, ja hän oli vastannut samalla mitalla, koska... miten hän olisi voinut olla vastaamatta? Niin se vain meni. Kun Max oli kastanut hänen lettiensä päät puuliimaan, hän oli odottanut kärsivällisesti sopivaa hetkeä ja kastanut kaatamalla glitteriä Maxin vihreän anorakin huppuun. Aina kun hän oli löytänyt koululaukustaan ötököitä, hänen ei ollut tarvinnut arvailla, kuka oli ollut asialla. Yhtä lailla Max oli Cotswoldin vesipuistoon tehdyllä kouluretkellä tiennyt heti, kuka oli heittänyt hänen sukkansa järveen.

Ainakin hän oli saanut vuosien kuluessa useita tilaisuuksia hioa sanan säilän terävyyttä sitten ensimmäisen hävettävän heikon vastaheiton. Mieleen tuli kuin lehden sivuja selaamalla monen monta muistikuvaa herjanheitosta ja jäynistä, joita he olivat toisilleen tehneet niin koulussa kuin sen ulkopuolella ilman että kumpikaan oli koskaan suuttunut niistä. Vaikka he eivät ehkä olleet ajatelleet olevansa ystäviä, heillä oli aina ollut rakkaiden vihollisten tapaan hauskaa yhdessä.

Kunnes oli tapahtunut se, joka oli muuttanut kaiken.

”Hei, olet kilometrien päässä.” Hannah ei luovuttanut. ”Tuon kaverin näkeminen on todella saanut sinut pois tolaltasi. Mitä sinä jätät kertomatta? Okei, ehkä mitään ei tapahtunut silloin kun olitte pieniä, mutta entä myöhemmin?”

Mikä Hannah oikein oli, jonkin sortin noitako? Lottie hengähti – tuon vuoksi hän oli iloinen, että oli saanut ennakkovaroituksen ennen kuin kohtaisi Maxin kasvotusten ja voisi sitä ennen pitää itselleen kunnon puhuttelun, jotta pystyisi sitten käyttäytymään kylmänrauhallisesti ja –

”Nyt se alkaa.” Hannah nosti etusormensa pystyyn kuullessaan hääauton pysähtyvän kirkon eteen. ”Ihan ajallaan. Saat kertoa myöhemmin kaiken.”

Mutta seuraavassa hetkessä, juuri kun kirkkoherra oli viittänyt urkuria ja hääväkeä valmistautumaan morsiamen saapumiseen, ulkoa kuului huuto: ”Ei, älkää pysähtykö, älkää nousko autosta! Anteeksi, mutta voisitteko ajaa vielä pienen lenkin? Tässä menee vain viisi minuuttia. Lupaam, että sen jälkeen pääsette naimisiin.”

Seitsemäntoista minuuttia aiemmin

Palatessaan kotiin kiireiseltä kolmen päivän työmatkalta Lontoosta Ruby Vale oli odottanut ennen kaikkea viileää suihkua ja sen jälkeen rentouttavaa parituntista pihalla aurinkotuolissa viinilasi ja hyvä kirja seuranaan.

Sen sijaan vastassa oli huonoja uutisia toinen toisensa perään ja päälle päätteeksi pahin mahdollinen.

Hän uskoi olevansa sokkitilassa, mutta kun sai kahdessa minuutissa sellaisen määrän tietoa, sitä oli vaikea tietää varmasti.

”Herrajumala, älä pyörry. Käy istumaan. Tähän näin.” Iris ohjasi hänet tuolille ennen kuin hänen polvensa pettäisivät. ”Miehet. Kusipäitä koko joukko. Siis kyllähän minä sen tiesin, olen aina tiennyt, mutta ihan totta luulin, että sinun miehesi olisi erilainen. En ollut uskoa silmiäni, kun näin heidät. Ja jos imuri olisi ollut päällä, emme vielääkään tietäisi mitään. Mutta olin vasta vetämässä johtoa esiin, kun kuulin miehesi tulevan sisään. Aioin huutaa hänelle, jotta hän tietäisi minun olevan talossa, mutta sitten kuulin naurua ja tajusin, että hänellä oli seuraa.” Iris veti naamansa kuvotusta kuvaa-vaan irveen. ”Silloin oli jo myöhäistä – ne kaksi olivat täysin

toistensa kimpussa. Kuulin heidän tulevan portaita ylös enkä millään voinut sanoa mitään. Niinpä jäin vierashuoneeseen, jossa olin, ja he menivät... no, teidän makuuhuoneeseenne.”

Ruby sulki silmänsä. Hänen teki pahaa.

”He eivät olleet siellä kauan. Mutta heidän touhunsa oli aika äänekästä.” Uusi irvistys. ”Ja sängynpääty kaipaa kyllä korjausta. Joka tapauksessa odotin, kunnes he olivat lopettaneet ja palanneet alakertaan, missä he yhä nauroivat ja... puhuivat sellaisia, mitä ei haluaisi kuulla. Sitten he lähtivät, ja silloin menin ikkunaan ja näin, kuka se nainen oli. Juman-kauta, olin pyörtyä järkytyksestä. Niinpä kuvasin heidät videolle.” Iris nosti puhelimensa ilmaan kuin Bafta-palkintoa heilutteleva näyttelijä. ”Ajattelin, että olisi parasta kuvata heidät – koskaan ei tiedä, milloin videotodiste saattaa olla tarpeen. Sen ansiosta he eivät ainakaan voi väittää, että olen keksinyt kaiken.”

Sanoissa oli järkeä. Heillä kahdesti viikossa siivoamassa käyvä Iris oli kipakka, ja hänellä oli jyrkät mielipiteet, kokemusta epärehellisistä ex-poikaystäväistä ja vaikuttavan hämähäkkimäiset tekoriipset. Hän käytti syvään uurrettuja paitoja, hyvin lyhytlahkeisia sortseja, ja hänen rintojensa yläpuolelle oli tatuoitu sanat KATSO YLEMMÄS. Hän oli ihana ihminen, jolla oli korkea moraali, mutta hänet vain päällisin puolin tuntevat eivät sitä tienneet, vaan arvioivat hänet ulkonäön perusteella.

”Juo tämä.” Iris työnsi brandylasin Rubyn vapisevaan käteen. ”Toivoisitko, että olisin pitänyt suuni kiinni?”

”En.” Ruby pudisti päätään. ”En!”

”Hyvä. Minusta olisi tuntunut pahalta, jos olisit sanonut toivovasi. Kerroin, koska pidän sinusta paljon enemmän kuin miehestäsi. Haluatko nähdä videon?”

”Kiitos, en.” Tosin Ruby tiesi, että hänen olisi nähtävä se. Hän otti reilun kulauksen brandya, terästäytyi ja sanoi: ”Okei, näytä se.”

Iriksen lämmin käsi tukena olkapäällään Ruby katseli, kun hänen miehensä ja tämän naisystävä poistuivat yhdessä ulko-ovesta salaisen tapaamisensa jälkeen, joka ei enää ollut kovin salainen. Tämä oli tapahtunut eilen sillä aikaa kun hän oli ollut Lontoossa. Kaksikon kehonkieli ei jättänyt arvailun varaa, kun he palasivat Peterin siniselle Volvolle: naisen käsi-varsi oli Peterin vyötäröllä ja Peterin käsi naisen takapuolella, kun he nojautuivat toisiaan vasten ja vaihtoivat muutaman sanan, joista Ruby ei saanut selvää mutta jotka osasi arvata.

Naisen henkilöllisyys meni yli Rubyn ymmärryksen siitä puhumattakaan, että Peter näköjään harrasti mieluummin seksiä tämän kuin oman vaimonsa kanssa.

Ihan kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa Iris tokaisi: ”Kuka täysissä järjissään oleva mies valitsisi hänet sinun sijaasi? Sinä olet upea!”

Aivan. Ruby nyökkäsi, ja kaiken epäoikeudenmukaisuus kohosi kurkkuun sappinesteen lailla.

”Hän on sinua vanhempikin! Ja katso hänen vaatteitaan!”

Ruby katsoi. Hän oli aina yrittänyt pukeutua kauniisti ja näyttää mahdollisimman hyvältä, mutta ehkä sillä ei ollut merkitystä. Videolla näkyvällä naisella oli yksinkertainen harmaa villatakki kermanvärisen paitapuseron päällä, polven alle ulottuva ruskea hame ja beigenväriset kävelykengät. Ehkä hänen aviomiehensä piti enemmän senkaltaisesta asusta.

”Ja ajatella, että tuo nainen on kehdannut katsoa minua nenänvarttaan pitkin”, Iris jatkoi hieman vahingoniloisesti. ”Kaikki ne kerrat, jolloin hän on pyytänyt minut kansliaansa

ja yrittänyt saada minut tuntemaan itseni kelvottomaksi äidiksi. Että on jumalauta kehdannut! Tiedäthän, mitä sinun pitää tehdä?”

Ruby katsoi videon viime sekunnit, joiden aikana Peter ja toinen nainen kietoutuivat toisiinsa ja suutelivat kuin hullaantuneet teinit. Lopulta he vetäytyivät vastahakoisesti irti, nousivat sitten autoon ja ajoivat pois.

Ruby käännähti Iristä kohti. ”Voisitko lähettää tämän minulle?”

Siihen meni vain hetki. ”Lähetetty.”

Alun järkytyksen ja epäuskon kipinä roihahti nyt liekkeihin ja muuttui palavaksi raivoksi. ”Anna tulla sitten. Kerro, mitä minun sinun mielestäsi pitäisi tehdä.”

Iriksellä oli ollut vuorokausi aikaa pureksia asiaa. Hän katsoi puhelimestaan kelloa. ”Se eukko nousee puoli neljältä näyttämölle avaamaan kevätjuhlat.” Hän katsoi Rubya haastavasti. ”Sinuna menisin sinne ja antaisin hänen kuulla kunniansa.”

Ruby vetäisi syvään henkeä. Silmä silmästä, hammas hampaasta. Kosto. Olisiko hänestä siihen? Tätä ennen hän ei ollut ollut ihminen, joka menisi sanomaan suorat sanat toiselle naiselle. Mutta tieto Peterin syrjähyppystä oli ollut totaalinen yllätys, ja tuntui kuin aviomiehestä olisi yhtäkkiä tullut täysin eri ihminen.

Kai hänestäkin voisi siinä tapauksessa tulla?

Adrenaliini kohisi suonissa vailla purkautumistietä. Hän oli ollut kolme päivää poissa, ja päässä löi tyhjää. ”Tiedätkö, missä Peter on?”

”Kirkossa”, Iris vastasi. ”Kuten kaikki muutkin.”

Tietysti. Häät. Joiden oli määrä alkaa muutaman minuutin päästä.

”Ja heti häiden jälkeen hän lähtee Liverpooliin”, Iris lisäsi.

”Mitä? Minkä takia?” Peter ei ollut sanonut Rubyille mitään Liverpoolista.

”Hän mainitsi siitä, kun viimeksi näin hänet täällä keski-
viikkona heti lähtösi jälkeen. Sanoi menevänsä jonkinlaiseen
retriittiin.”

Tosiaan, niin sanottu retriitti. Ruby oli unohtanut sen.”Se
on varmaan emävalhe.” Kropassa oli toden totta ihan liikaa
adrenaliinia, eikä hän voisi millään odottaa siihen asti, kunnes
Peter olisi palannut Liverpoolista. Ruby teki päätöksensä ja
hyppäsi pystyyn. ”Ne kaksi eivät pääse tästä kuin koira verä-
jästä.” Hänellä ei ollut varsinaista suunnitelmaa mielessään,
mutta hän ei voisi vain istua tässä. Jotain oli tapahduttava, tai
hän menisi atomeiksi. Ja eivätkö morsiamet yleensä tulleet
myöhässä vihkipaikalle? Se oli perinne, joka oli aina ärsyttä-
nyt Peteriä mutta antoi nyt Rubyille aikaa panna miehensä
selkä seinää vasten... joten eikö kannattanut käyttää tilaisuus
hyväkseen?

”Sillä lailla. Hei, odota.” Iris ryntäsi keittiöstä Rubyn
perään ja ilmoitti vahingoniloisella äänellä: ”Minä tulen
mukaan!”

Vuosisatoja vanha, torniltaan hieman vino St Maryn kirkko
oli vain muutaman sadan metrin päässä. Aurinko porotti yhä,
ja Rubyn selkä oli hiestä märkä ja kuivapesun vaativa mekko
liimautui kuumassa ihoon. Kun he riensivät kirkkotietä ylös,
Ruby huomasi, että hääauto oli ehtinyt ennen heitä ja oli
kääntymässä kirkon edessä. Hitto, he eivät voisi millään kes-
keyttää jo alkanutta vihkiseremoniaa, joten hänen olisi pääs-
tävä kirkkoon ennen morsianta.

"Hei, te siellä!" Iris huiskutti kättään, työnsi sitten etusormensa suuhun ja päästi korvia vihlovan vihellyksen herättäkseen kuljettajan huomion.

Kun mies katsoi ympärilleen ja avasi kuljettajanpuoleisen ikkunan, Ruby vetäisi paniikinomaisesti henkeä ja huusi: "Ei, älkää pysähtykö, älkää nousko autosta! Anteeksi, mutta voittekko ajaa vielä pienen lenkin? Tässä menee vain viisi minuuttia. Lupaen, että sen jälkeen pääsette naimisiin."

Limusiinin takapenkillä äitinsä Tessin vieressä istuva morsian Freya Nicholson näytti yllättyneeltä muttei kovin huolestuneelta. Hän nojautui eteenpäin, heilautti kättään ja kysyi: "Eikö kirkossa olla vielä valmiita? Okei, ei se mitään, nähdään viiden minuutin kuluttua. Näytät muuten upealta. Ihana mekko!"

Mekko oli ihana: kiiltävää valkoista puuvillaa, jossa oli siellä täällä suuria vaaleanpunaisia ruusuja. Vaikka Rubyn suuta kuivasi ja päätä pyöräytti, hän osasi silti vastata kohteliaisuuteen. Hän osoitti lantionseutua siltä varalta, ettei Freya ollut havainnut mekon parasta puolta, ja huusi: "Kiitos. Ja tässä on taskut!"

"Ala tulla." Iris työnsi häntä kirkon avoimia ovia kohti. "Hetkesi on koittanut. Mennään."

"Mitä täällä tapahtuu?" Päät kääntyivät kirkon takaosaa kohti, kun kaikki halusivat nähdä, kuka oli lähettänyt morsiamen pois, ja Hannah arvaili innoissaan: "Oho, mitä jos joku on tullut estämään vihkimisen? Kuten *Dibleyn kirkkoherrassa*? Olen aina halunnut nähdä, että niin kävisi tosielämässä!"

"En usko, että kyse on siitä." Lottie pudisti päätään, sillä se ei kerta kaikkiaan ollut mahdollista. "Nyt puhutaan Freyasta ja Cameronista."

”Ehkä Cameron on jo naimisissa. Tai on murhaaja... tai pakoilee oikeutta...”

Siinä samassa kivilattiaa vasten kuului korkeiden korkojen kopinaa ja ovesta näkyi vaaleanpunavalkoisen hameen heilahdus. Lottie ja Hannah katsoivat toisiaan pettyneinä, sillä tulijassa ei sittenkään ollut mitään jännittävää – hän oli vain kirkkoherran vaimo Ruby Vale.

”Anna kun arvaan”, Lottie mutisi. ”Langaton verkko on lakannut toimimasta kotona tai kylpyammeessa on jättimäinen hämähäkki.” Ruby ei halunnut olla ylidramaattinen, mutta joskus hän ei vain voinut itselleen mitään. Hän oli taiteilijaluonne. Hän oli ollut pitkään naimisissa kirkkoherra Peter Valen kanssa, vaikka ei itse ollutkaan kovin ahkera kirkossakävijä, ja kaikki Lanrockissa pitivät hänestä, ja valtaosan suosittujen lastenkirjasarjojen hohdokkaana kirjoittajana ja taiteilijana hän oli yksi kaupungin pikkujulkiksista.

”Minulla on asiaa”, Ruby tokaisi aviomiästään osoittaen. ”Kahdenkeskistä.”

Alttarin vieressä seisova, vihkikaavaa läpikäyvä Peter Vale kohotti katseensa. ”Minulla on nyt muuta. Vihkiminen alkaa näillä hetkillä.”

”Peter, vain pari sanaa sakaristossa. Ole kiltti.”

”Kultaseni, nyt on huono hetki. Voisitko tulla uudestaan, kun vihkiminen on ohi?” Pienen pieni ärtymyksen häive kasvoillaan kirkkoherra heilautti hienovaraisesti kättään poistumiskehotukseksi, hätisti vaimoaan pois kuin ärsyttävää ampiaista.

Lottie seurasi tilannetta kiinnostuneena. Ruby veti nyt syvään henkeä silmät suurina kuin lautaset ja hoikka niska hiestä kiillelleen.

”Myöhemmin, kultaseni.” Peter toisti sanat liioitellun kärsivällisesti.

Varjoista astui esiin Iris Norton, jonka suurin osa Lanrockin asukkaista tunsivat räväkästä luonteesta, suorasukaisista kommenteista ja erinomaisesta siivousjäljestä. Hänen neonvihreä napapaitansa ja revityt farkkusortinsivat eivät olleet yhtä perinteinen hääasu kuin Rubyn mekko, eikä hän ollut yhtä sanaton kuin Ruby.

”Hyvä on.” Hän osoitti sanansa kirkkoherralle keskilaivan takaosasta. ”Me lähdemme. Vaimosi halusi vain ilmoittaa, että hän tietää. Mutta sama se, me jätämme sinut rauhaan ja menemme muualle, muiden ihmisten luo. Erityisesti yhden tietyn...”

”Ikävä kyllä minulla ei ole aavistustakaan, mistä sinä puhut.” Peter pudisti ilmeisen ihmeissään päätään.

”Ei sitten mitään, me häivymme. Emme halua hukata hyvää tilaisuutta.” Iris naputti leikkisästi rannekelloaan. ”Suurta hetkeä, jos ymmärrät mitä tarkoitan.”

Tointunut Ruby pisti väliin: ”Oikein odotan, että pääsen kertomaan kaikille, mitä on ollut meneillään. Siitä tulee hauskaa!”

Peterin kasvot muuttuivat sumunharmaiksi. Koko taaksepäin käännähtänyt seurakunta kääntyi nyt uudestaan eteenpäin seuraamaan hänen reaktiotaan.

”Kuule, en tiedä, mitä olet saattanut kuulla, mutta tämä on n-naurettavaa.” Peter änkytti viimeisen sanan ja riensi kirkonkäytävää pitkin Rubya ja Iristä kohti. ”Minulla on vihkiminen suoritettavana –”

”Ei vaimosi sitä kuullut vaan minä”, Iris ilmoitti heleästi. ”Ja minä myös videoin kaiken.”

Siinä vaiheessa jokainen kirkossa oli haljeta uteliaisuudesta. ”Hyvä luoja, uskomatonta”, Hannah mutisi Lottien vieressä. ”Onkohan kyse siitä mistä luulen?”

Iris taikoi kännykkänsä esiin rintaliiveistään. ”En olisi kyllä arvannut, että se nainen on sinun tyyppiäsi. Mutta niin vain näyttää olevan.”

”Nyt riittää”, Peter sihahti yhteen puristettujen hampaidensa välistä. ”Ulos.”

”Ulos me olemme menossakin”, Ruby vastasi. ”Lähdemme nyt naisesi luokse. Mitähän kaikki ajattelevat, kun kuulevat, mitä minulla on kerrottavana?”

Peter kalpeni entisestään. ”Et voi tehdä sitä. Et *saa* tehdä sitä.”

”Tai kenties sinun ei olisi pitänyt tehdä sitä mitä teit”, Ruby tiuskaisi.

Vihkikaava rutistui Peterin kiristyvässä otteessa. ”Mutta se ei ole totta.”

Iris matki hänen hysteeristä ääntään. ”Mutta se on totta. Tiedät sen, ja me tiedämme.” Hän pani kätensä Rubyn käsi-varrelle. ”Tule, mennään. Tuntuuko nyt yhtään paremmalta?”

Ruby kääntyi katsomaan häntä. ”Tiedätkö mitä? Tuntuu. Itse asiassa alan nauttia tästä.”

”Odottakaa!” Peter ulvahti, kun he kääntyivät lähteäkseen. ”Ette voi tehdä sitä.”

”Ai emme?” Ruby sanoi. ”Odota niin näet.”

”Olet uskomaton. Tiesin, että olisit.” Iris seurasi käsiään taputtaen Rubya ulos kaarevasta oviaukosta.

Kirkossa kaikki pidättivät henkeä. Pikkulapsi sanoi äidilleen: ”Äiti, minulla on pissahätä.” Lottie kuuli käytävän toiselta puolelta lapsuusaikojensa kiusankappaleen tutun naurun, ja sydän teki kuperkeikan.

Useaksi sekunniksi paikoilleen jähmettynyt kirkkoherra Peter Vale sanoi äkkiä käheällä, hyvin vähän omaa ääntään muistuttavalla äänellä: ”Olen pahoillani. Palaan niin pian kuin voin.”

Sitten hän kiskaisi mustan kasukkinsa helmat ylös ja sän-täsi kirkosta ulos.

Tahdonko sittenkään?

#hyvänmielenkirjat

Hääpäivä on mitä kaunein. Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta, linnut livertävät ja parhaisiinsa pukeutunut juhlaväki odottaa kirkon penkeillä. Kun pappi ykskaks pinkoo takinliepeet liehuen ulos kirkosta, päät kääntyvät ja supina alkaa. Jotain on tekeillä.

Morsian Freya reagoi tyyneesti hääpäivänsä kaoottiseen alkuun. Jos totta puhutaan, hän on kiitollinen viivästyksestä, sillä hänen sydämeensä on hiipinyt epäily. Tahtooko hän sittenkään naimisiin?

Freyan ystävä Lottie kohtaa häissä ensirakkautensa vuosien takaa. Max näyttää hänen silmissään aivan yhtä komealta kuin kolmetoista vuotta sitten, kun kauniisti alkanut rakkaustarina sai äkillisen lopun. Ajan piti haalistaa tunteet, mutta toisin kävi.

Lempeän hyväntuulinen romaani *Kaikkien aikojen häät* pohtii, kuunnellako rakkaudessa järjen vai sydämen ääntä. Mitä veikkaat, kumpi voittaa? Jill Mansell hurmaa jälleen huumorintäyteisellä tyylillään ja nokkelalla sanailullaan.

